

AL MEU PARE
Gemma Motger Fernández
Calafell

1r Premi Categoria Sènior

No me'n recordo gaire.

Quan hi penso el veig aquests últims dies, però no tinc records d'abans. Bé, el que sí recordo és quan cada nit llegia el diari, perquè avui ja no l'ha llegit.

El *papa* sempre seu al sofà, cada nit llegeix el diari i porta aquell pijama que li vam comprar amb la *mama*; s'havia aprimat tant que els altres li anaven grossos. També porta les sabatilles que li van portar els reis. A mi també em van portar unes, del Barça, les seves no, les seves éren de color verd. Jo els hi havia demanat perquè li agrada molt el verd. La *mama* diu "li agradava", però jo crec que encara li agrada. No sé perquè parla com si ja no li agradés.

Quan llegeix el diari, les ulleres li cauen pel nas i ell les empeny amb el dit gros, i em fa molta gràcia perquè fa una ganyota. Si l'estic mirant, llavors em diu: *Joaquim, ja has fet els deures?* I jo li dic que sí, que si vol jugar amb mi.

Quan acaba de llegir el diari juguem a lluites i jo disparo amb la teranyina del Spiderman, que també m'han portat els reis. I és quan ve la *mama* i ens renya perquè ho hem empastifat tot.

Aquests dies el *papa* no juga tant. Diu que està cansat perquè ara està més prim, i m'ensenya els músculs i em diu que quan estigui més fort que em prepari. Jo no li veig cap múscul, però no li dic perquè no es posi trist.

Ara ja no juguem a lluites perquè no es pot aixecar. Diu que els seus peus se li han engreixat! i que han de fer règim, i jo ric. És veritat, els té molt grossos i per això no pot aixecar-se, i ara ja no porta les sabatilles verdes dels reis.

No camina però em llegeix contes al sofà mentre la *mama* fa el sopar. Bé, ahir a la nit no em va llegir cap conte perquè li feia mal el coll, és veritat que no podia parlar molt bé. Jo li pregunto a la *mama* si està constipat i ella diu que sí, que no em preocupi que es posarà bé.

Avui però, tothom plora, la *mama* i els *oncles*, i el *papa* no hi és.

I és que avui ningú ha obert el diari, està al sofà.

Jo li dic a la *mama* que no estigui trista, que mentre el *papa* estigui de viatge jo dormiré amb ella. I és que a vegades, el *papa* ha de viatjar per la feina. Però ella diu que no tornarà d'aquest viatge.

Ahir el *papa* em va donar les seves ulleres i em va dir que li guardés.

Ara sóc jo qui va cap al sofà... i obro el diari... i em poso les ulleres... i em cauen nas avall... però això, ja no em fa somriure.

EL NOSTRE VAIXELL

Laura Solé Aymamí
Barcelona

Pseudònim: Fil trencat
1r premi Categoria Júnior

Per a tu.

Avui el fil que et subjectava al món s'ha trencat. En penjaves com la fulla d'octubre que s'aferra a la branca amb les seves últimes forces, que crida en silenci, lluita, tremola, i finalment, quan ja la caiguda és inevitable, es resisteix a la verticalitat de la gravetat i vola, planeja i solca el cel abans de desaparèixer dins la terra que la reclama. Tu, encara que el vent t'ha vençut, sé que també has planejat. Titella en mans imprevisibles, has ballat fins a mitjanit a bord del meu vaixell. Després, has marxat sense avisar ningú. Tal com vas arribar. Un polissó a la maleta.

El teu pare és ara prenent-se un cafè. Des del llit estant puc sentir-lo remenar amb la cullereta, donar copets al plat amb la galeta per tal d'evitar que les molles caiguin a la llet, i després xarrupar amb la lentitud d'aquell qui demora l'anada a la feina. M'hauria agradat veure't així algun dia. Amb els teus cabells matinals esbojarrats pel coixí, les perceptibles marques dels llençols sobre la teva pell, la teva aroma d'acabat d'afaitar. Ara surt al balcó per regar les plantes i la brisa d'hivern arriba fins la nostra cambra. No sap que estic desperta. Probablement d'aquí uns minuts, amb la seva veu adormida em cridarà amb suavitat fins que les meves parpelles s'obrin i pugui enfocar la seva cara, tornar del viatge del país dels somnis i dir-li bon dia. Aleshores m'abraçarà. Em besarà els llavis i jo absorbiré dels seus les restes de cafè acumulades. Quan ja no en quedi ni una gota, m'acariciarà el front i abans de desaparèixer per la porta cap al gris món de l'oficina, entrarà a la teva habitació buida per veure que el bressol, la roba, els bolquers i els xumets que t'esperen no s'hagin escapat durant la nit.

M'arrauleixo damunt el matalàs, una bola cada vegada més i més petita, freda, glaçada, ossos sobre ossos, pell insensible; morta. En comptes de llevar-me, anar cap al bany i comprovar el que no vull veure, m'encongeixo fins que noto els genolls a la punta del nas. Hauria de trucar i demanar hora, però la mera idea de la secretària preguntant quin és el meu problema a l'altra banda de la línia, es transforma en un llop que em puja per la gola, em mossega les cordes vocals i em lliga al llit. Silenci. Com anomenar allò que ja se n'ha anat? Ara els peus em surten per sota l'edredó i els dits em queden congelats. No vull ni sentir les paraules de la teva àvia. Les del teu avi. Les de les teves tietes. Les dels teus cosins.

Trobaré a faltar els crits del part. El teu plor. Vull obrir els braços i, com tu, deixar-me anar de l'arbre. Enfonsar-me en una banyera d'escuma amb el teu sabó "nenuco" per encetar i menjar-me la mousse fins a ofegar-me.

He tancat els ulls un moment, fent veure que dormia, i he amagat aquesta carta abans que el teu pare s'atansés, em cridés, abrigués el nostre ventre amb les seves mans i em besés, però no quedava cafè als seus llavis i no li he dit bon dia. Quan els he obert per reprendre

la ploma, ja era a l'ascensor. Després m'he incorporat i he arribat fins al lavabo. Avui no he anat a treballar. No he contestat cap trucada. No he esmorzat ni m'he vestit. Vull que sigui el nostre últim dia.

Observant el vàter com no ho havia fet mai m'he adonat que aquestes tasses sanitàries són totalment antinaturals: blanques i brillants com no existeix res al món. Pintes i raspáis sobre el marbre. Allà, just en el punt exacte, el vermell de la sang, la taca de la mort, del naufragi. L'inevitable color del fil trencat. Les calces han flaquejat. Jo he acabat un rotlle de paper higiènic, he estirat la cadena i m'he posat la camisa de dormir per damunt.

Ara viatges cap al mar a gran velocitat. Saps que el nostre és infinit? No escoltis a qui et digui el contrari, ja que si nedes, sempre trobaràs aigua davant la teva mirada. Segueix lluny enllà fins que vegis el blau del migdia reflectit al cel, i saluda les gavines de part meva. Si plores, sàpigues que les teves llàgrimes salaran l'oceà.

Mentre tu vagis cap a l'horitzó, jo prepararé un exquisit sopar i encendré espelmes per a tu. El teu pare arribarà al voltant de les nou i deixarà les claus sobre la tauleta de l'entrada. Farà l'olor de sempre. Posarà la seva orella al nostre vaixell sense tripulant i, com en una petxina, sentirà la remor de les onades. M'apartaré sense dir res i ompliré dues copes de vi. Si em pregunta la raó d'aquesta sorpresa romàntica, amb la llum de la lluna colant-se per la finestra de la cuina i les ombres a les parets, xiuxiuejaré, mesurant cada paraula gota a gota: avui ha nascut un peix.